

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci navrhovateľky **K.** s.r.o. so sídlom H. zastúpenej **JUDr. P.**, *advokátom v Bn, H.* proti odporkyni **RNDr. Z.**, *primátorke mesta K.*, Š, K., zastúpenej **JUDr. A.**, *advokátom v K.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. 2007/007819 z 12. novembra 2007, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp 14/2008-29 z 30. apríla 2008, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp 14/2008-29 z 30. apríla 2008 **potvrďuje**.

Náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľke nepriznáva.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie odporkyne o uložení pokuty vo výške 30 000,--Sk, ktorú uložila navrhovateľke podľa § 13 ods. 9 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) za porušenie všeobecne záväzného nariadenia Mesta K. č. 5/2000 o mestských symboloch a verejných uznaniach mesta K. v znení všeobecne záväzného nariadenia č. 5/2001 a všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2004 (ďalej „VZN o mestských symboloch“), čl. 6 ods. 4, 5, ktorého sa navrhovateľka mala dopustiť tým, že v knižnej publikácii B., autor Ing. O., ktorej vydavateľom je navrhovateľka, je na dvoch miestach zobrazený erb Mesta K. vo farebnom vyhotovení, a to na zadnej strane obalu knihy a totožné aj na zadnej strane vonkajšieho obalu knihy, pričom na použitie erbu Mesta K. vo vyššie uvedenej knižnej publikácii nebol vyžiadaný a obdržaný súhlas od Mesta K..

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení článku 6 odsek 4, 5 všeobecne záväzného nariadenia Mesta K. č. 5/2000 v znení všeobecne záväzných nariadení č. 5/2001 a č. 6/2004, keď po vypočutí svedka Ing. O. jednoznačne zistil, že vydavateľom predmetnej publikácie nebola spoločnosť navrhovateľky. Táto spoločnosť so súhlasom svojej materskej spoločnosti T. (K.) poskytla autorovi iba sponzorský dar a celá publikácia bola napísaná, zostavená a graficky upravená samotným autorom na základe

jeho vlastného uváženia. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že navrhovateľka v danom prípade nemôže niesť sankčnú zodpovednosť za porušenie článku 6 odsek 4, 5 všeobecne záväzného nariadenia Mesta K. č. 5/2000 v znení všeobecne záväzných nariadení č. 5/2001 a 6/2004.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že odporkyňa uložil povinnosť zaplatiť úspešnej navrhovateľke trovy konania 6 345,--Sk na účet právneho zástupcu JUDr. P., číslo účtu X. vedený vo V. a. s., P., v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie trvajúc na tom, že je nepochybné, že celé náklady na vytlačenie predmetnej publikácie (na pojednávaní bolo prezentované že cca 230 tis. Sk) uhradila navrhovateľka. Preto sa odporkyňa domnieva, že i faktúra z tlačiarne bola vystavená priamo na navrhovateľku a navrhovateľka pravdepodobne poskytla aj objednávku na tlač publikácie. Nešlo teda o preplatenie faktúry za vykonanie tlače v tlačiarne K. ako finančný príspevok navrhovateľky autorovi Ing. F. ako sa uvádza v rozsudku na str. 3 dole. Faktúra z tlačiarne nebola vystavená na meno autora Ing. O.. Tieto skutočnosti by sa dali v prípade potreby objektívne overiť priamo v tlačiarne, avšak podľa odporkyne neboli v konaní sporné. Tieto finančné prostriedky na tlač publikácie boli z účtovného hľadiska nepochybné vlastnými prostriedkami navrhovateľky a v tomto smere je irelevantné, že súhlas na ich použitie na tlač tejto publikácie dala materská spoločnosť navrhovateľky T. (K.) resp. nejakým spôsobom navrhovateľke poskytla finančné prostriedky na túto tlač. Z výpovede svedka F. že so spoločnosťou navrhovateľky nemal uzavretú žiadnu zmluvu o vydaní knihy ani o jej napísaní, pretože šlo o jeho záujem a jeho aktivitu vydať takúto knihu, odporkyňa dedukuje, že medzi svedkom F. a navrhovateľkou nebola uzatvorená ani žiadna písomná zmluva o finančnej podpore pri vydaní tejto knihy. Aj z tohto je podľa odporkyne potrebné vyvodiť záver, že celé náklady na vytlačenie knihy priamo uhradila navrhovateľka, čím naplnila jeden zo základných charakteristických znakov vydavateľa (uhradila náklady na výrobu publikácie). Tiež poukazovala na to, že v konaní nebola doposiaľ predložená žiadna dohoda (darovacia alebo sponzorská zmluva medzi navrhovateľkou a svedkom F.), pričom jej dodatočné predloženie by nebolo hodnoverné. Podľa odporkyne krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla preto, aby napadnutý prvostupňový rozsudok bol zmenený tak, že rozhodnutie odporkyne č. 2007/007819 zo dňa 12.11.2007 bude potvrdené.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť považujúc ho za vecne správny, a zároveň žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že z publikácie Ing. O. B., sú zrejmé nasledovné skutočnosti: záložka publikácie: „Kniha, ktorej vydanie zabezpečila naša spoločnosť ...“, kde je citovaný J., prezident T. šiesta strana publikácie, predslov autora: „Vedenie spoločnosti T., osobitne páni: prezident J., P., riaditeľ pre rozvoj S., P.. a Ing. B. PhD., riaditeľ K. a. s., mi umožnilo vydanie tejto knihy, za čo im úprimne ďakujem.“ Druhá strana publikácie: „Vydané pre: K., a. s.“ Zo samotnej publikácie teda podľa navrhovateľky vyplýva, že peniaze na vydanie publikácie poskytol jediný akcionár spoločnosti a že vydavateľom publikácie je Ing. O.. Spoločnosť nijakým spôsobom nezasiahla do obsahu publikácie a na vydaní publikácie sa zúčastnila len tým, že prostredníctvom spoločnosti uhradila spoločnosti T. náklady za vydanie publikácie. Podľa názoru navrhovateľky nie je možné spoločnosť považovať za vydavateľa publikácie a ani aplikovať ustanovenia zákona č. 212/1997 Z. z. na posúdenie, či je spoločnosť navrhovateľky vydavateľom publikácie alebo nie, pretože uvedený zákon upravuje len špecifické vzťahy pri odovzdávaní povinných výtlačkov určeným právnickým osobám. Pokiaľ by aj spoločnosť navrhovateľky bola za vydavateľa podľa citovaného zákona považovaná, nie je ju v žiadnom prípade možné považovať za osobu, ktorá erb použila v zmysle VZN mesta K. č. 5/2000 v platnom znení, pretože spoločnosť do obsahu a vyhotovenia publikácie nijakým spôsobom nezasiahla, a teda, ak došlo k porušeniu VZN mesta, nebolo tomu tak zavinením navrhovateľky. Ďalej poukázala na to, že všetky

záležitosti ohľadne vydania publikácie si zabezpečoval samový Ing. O. a pre použitie erbu mesta na zadnej strane publikácie sa rozhodol, aby tak zvýraznil historické prepojenie baníctva s mestom K.. Tieto skutočnosti ako aj to, že on sám je vydavateľom publikácie mal správny orgán k dispozícii viac ako mesiac pred vydaním rozhodnutia o uložení pokuty.

V liste navrhovateľky zo dňa 10. septembra 2007 podpísaným (ale nie vypracovaným) JUDr. P. bolo síce uvedené, že spoločnosť je vydavateľom publikácie, ako už uviedli, bolo tak urobené omylom, na čo poukázali v odvolaní. V každom prípade však len na základe listu, kde sa navrhovateľka označila za vydavateľa, nie je možné spoločnosť považovať za vydavateľa, keď tomu tak v zmysle zákonnej úpravy nie je. Podľa názoru navrhovateľky odporkyňa pochybila, keď list Ing. F. vôbec nebrala do úvahy a napriek skutočnosti, že sa 2 subjekty označili za vydavateľa publikácie sa odporkyňa nezaoberala vyjasnením tohto navonok rozporu v ich tvrdeniach. Z uvedeného dôvodu rozhodla minimálne predčasne. Na odvolacom pojednávaní dodala, že v danej veci nie je ani tak podstatné, kto bol vydavateľom publikácie, ale či bol spáchaný správny delikt a aká je jeho prípadná spoločenská nebezpečnosť, keď VZN odporkyne má nesporne poskytovať ochranu mestskému erbu pred zneužitím pri podnikaní, avšak v tomto prípade publikácia bola vydaná jedným z posledných pamätníkov histórie mesta, táto publikácia mesto propaguje a je nepredajná. Tiež uviedla, že publikácia bola dodaná do obnoveného mestského múzea a iba prvých 63 kusov bolo s erbom mesta, z ostaných výtlačkov bol erb práce odstránený, čím celý spor považuje za viac menej vykonštruovaný, vyvolaný tým, že primátorka nesúhlasí s ťažbou zlata.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, vec prejednal na odvolacom pojednávaní v neprítomnosti odporkyne a jej právneho zástupcu, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v ich neprítomnosti (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP a 250g ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Ani v prípadoch podľa § 250i ods. 2 OSP však konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu orgánu miestnej samosprávy je konaním o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia podľa piatej časti OSP, nie je pokračovaním administratívneho konania a nie je preto úlohou súdu prvého stupňa doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporkyne.

Podľa čl. 6 ods. 1 VZN o mestských symboloch erb mesta sú oprávnení používať: a) Mestské zastupiteľstvo a jeho orgány, b) primátor mesta a c) organizácie zriadené mestom.

Podľa článku 6 ods. 2 písm. k/ cit. VZN erb mesta sa používa: na propagačných materiáloch vydávaných mestom alebo v spolupráci s mestom.

Podľa článku 6 ods. 4 a ods. 5 cit. VZN použitie erbu mesta v iných prípadoch ako je to uvedené v čl. 6 ods. 2 a 3 je podmienené súhlasom Mestskej rady v K. po vyžiadaní si stanoviska komisie obchodu a cestovného ruchu a záujemca o použitie erbu je povinný podať si žiadosť, ktorá musí obsahovať: a/ účel, na ktorý sa erb použije (komerčný, propagačný a pod.), b/ úplný grafický návrh spôsobu použitia erbu mesta, c/ obdobie, na ktoré sa žiada vydanie súhlasu.

Podľa časti VI cit. VZN, ktorá má názov „sankcie“ porušenie a nedodržovanie tohto nariadenia právnickou osobou môže byť postihnuté pokutou do výšky 100 000,--Sk podľa § 13a zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ods. 1).

Podľa § 13 ods. 9, písm. a/ zákona o obecnom zriadení starosta môže právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie uložiť pokutu do 6638 eur, ak poruší nariadenie.

Podľa časti VI ods. 2 VZN o mestských symboloch porušovanie a nedodržovanie ustanovení tohto nariadenia fyzickou osobou je priestupkom podľa § 46 alebo § 48 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Tento priestupok môže byť riešený: a/ v blokovom konaní uložením blokovej pokuty do 500,--Sk Mestskou políciou v K., b/ prejednaním priestupku príslušným správnym orgánom.

Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že na základe vlastného zistenia dňa 14.6.2007 správny orgán upovedomením zo dňa 28.9.2007 začal podľa § 13 ods. 5 a § 27 ods. 2 zákona a. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení správne konania vo veci uloženia pokuty podľa § 13 ods. 9 písm. a/ zákona o obecnom zriadení za porušenie VZN o mestských symboloch. Po príslušných šetreniach včítane zadováženia si vyjadrenia navrhovateľky, ktorá v liste zo dňa 9.8.2007 dodatočne požiadala o vydanie súhlasu s použitím erbu mesta K., odporkyňa vydala opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie majúce za preukázané, že účastník konania (navrhovateľka) použil erb mesta K. bez súhlasu príslušných orgánov mesta, pričom poškodenie záujmov mesta K. správny orgán videl aj v tom, že erb mesta bol týmto spôsobom nepriamo zneužitý na zámer (ťažba zlata v bezprostrednej blízkosti mesta megalomanským povrchovým spôsobom a následné spracovanie rudy metódou kyanidového lúhovania), ktorý nie je v záujme Mesta K. a mesto je zásadne proti tomuto zámeru. Pri uložení výšky pokuty správny orgán prihliadol na závažnosť porušenia VZN včítane toho, že účastník konania v zostávajúcich ešte nedistribuovaných knižných publikáciách erb Mesta K. odstránil a že zo strany účastníka konania sa jedná o prvé porušenie VZN o mestských symboloch. Pokuta bola preto uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi, ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach. V oblasti administratívneho trestania a ukladania správnych sankcií princíp legality zaväzuje správne orgány, aby dôsledne dodržiavali premisu, že nikto nebude potrestaný inak, ako z dôvodu a spôsobom, ktorý stanovuje platný zákon.

Problematika správneho trestania je veľmi zložitá, lebo subsumuje jednak priestupky fyzických osôb, ktoré sú upravené v zákone SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení

neskorších predpisov, ale aj rozsiahlu oblasť správneho trestania právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov.

Základom administratívnej zodpovednosti právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov je zodpovednosť za správny delikt.

Pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise. Pri vymedzení tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Za všeobecné pojmové znaky správneho deliktu možno považovať najmä:

- konanie
- protiprávnosť
- trestnosť
- zodpovednú osobu
- znaky deliktu sú stanovené zákonom.

V preskúmvanej veci z obsahu vykonaného dokazovania nebolo sporné, že k použitiu mestského erbu bez súhlasu príslušného orgánu mesta došlo. Nie je však zrejmé, ako sa odporkyňa vypořádala so žiadosťou navrhovateľky z 9. augusta 2007, doručenej jej 13. augusta 2007, ktorým navrhovateľka ešte pred upovedomením o začatí správneho konania (28. septembra 2007) v záujme odstránenia protiprávneho stavu dodatočne požiadala o vydanie súhlasu s použitím erbu mesta v spornej knižnej publikácii.

Odporkyňa za osobu zodpovednú za správny delikt označila navrhovateľku ako vydavateľa, pričom v zmysle § 2 ods. 7 zákona č. 212/1997 Z. z. o povinných výtlačkoch periodických publikácií, neperiodických publikácií a rozmnoženín audiovizuálnych diel za vydavateľa neperiodickej publikácie sa považuje právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá spĺňa podmienky podľa osobitných predpisov (zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní /živnostenský zákon/ v znení neskorších predpisov, Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov) a uhradila náklady na ich vydanie alebo výrobu.

V konaní však doteraz nebolo nesporne preukázané, že touto osobou je navrhovateľka.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu odvolací súd v súlade s názorom prvostupňového súdu dospel k záveru, že v danej veci treba vytknúť odporkyňu, že si pre zistenie zodpovednej osoby nežadovávala dostatok skutkových podkladov a v administratívnom konaní neodstránila rozpory v písomných vyjadreniach navrhovateľky.

I keď sa nemožno stotožniť s jednoznačným názorom prvostupňového súdu, že navrhovateľka nemôže niesť sankčnú zodpovednosť za porušenie článku 6 odsek 4, 5 VZN Mesta K. o mestských symboloch, v konaní nebolo doteraz nepochybne preukázané, že práve navrhovateľka je osobou zodpovednou za tento správny delikt. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu nevyplývalo, že by vo veci konajúci a rozhodujúci samosprávny orgán vykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmienia skutkového stavu veci v tomto smere.

Pre zmenu či zrušenie rozhodnutia krajského súdu nie je postačujúce tvrdenie odporkyne, že sa navrhovateľka dopustila spráchnania správneho deliktu; tieto tvrdenia musia byť v správnom konaní nesporne preukázané, k čomu však zatiaľ nedošlo.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou odporkyne podrobne vypočítať účastníka správneho konania, prípadne i svedkov (vrátane autora spornej publikácie) na odstránenie rozporov v skutkových zisteniach ohľadom zodpovednej osoby a za tým účelom preukázania, kto spornú publikáciu vydal resp. kto bol jej vydavateľom, si aj

zadovážiť príslušné relevantné doklady. Treba sa tiež vypořadať so žiadosťou o dodatočné vydanie súhlasu s použitím erbu a vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu aj z hľadiska miery poškodenia odporkyne (spoločenskej nebezpečnosti konania). Až po takto doplnenom dokazovaní bude možné rozhodnúť o prípadnom uložení sankcie voči zodpovednej osobe, pričom odvolací súd nepovažuje ani za vylúčené vyriešiť tento spor aj inou formou (iným spôsobom).

Vzhľadom na to, že odporkyňa v odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP s poukazom na 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP a náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľke nepriznal, nakoľko náhradu trov odvolacieho konania nežiadala (§ 151 ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 11. marca 2009

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth